

nobis Werp dicitur in fluminibus & mari id, quod ultra natuum ripa litoris ve ductum, in aquas ab hominibus est projectum: vel, ne naues vadi breuitate appellere prohibeantur, vel, quo pontibus, geranijs, molis, mœnibus, aut id genus structuris alijs locus detur: vel quod in frequentissimi est, quo vis fluminum coerceatur. Extant in Pomerania duo opidula è regione alterum alterius, ad lacum Frishaff nominatum, quorum utrumq; molibus in aquas iactis, factum est, relicto in medio sinu in semicirculum quasi reducto. Horum unum nomen est Oldenwerp, id est vetus projectum, alteri Neuvverp, quod est nouum projectum. Ex his igitur satis liquet, quæ tum Antwerpia, tum nominis sit origo. Fuit autem olim Atuatici situs is, ut vndeque aquis includeretur: hinc Scaldis, hinc paludum, & Scaldulæ, quo nomine parvus quidam riuis urbem antiquam cingens vocatur. Omnia igitur longè lateq; quæ circum erant loca, stagnabant aut coeno & paludibus foeda erant: ita, ut nec pedibus, ob aquas & altam viginem, nec nauibus, ob vadorum breuitatem, accessus hostibus daretur: insigne illud quidem ad municiendam arcem, citra grandes impensas adiumentum, sed commercijs hominum, rebusq; necessarijs importandis, non exiguum impedimentum. Quamobrem utriq; accessui, & nauali & terrestri, cum iam altis mœnibus, firmisq; nec non fossis latis tuti essent: consulendū esse rati, ingentes primū publicas, magno fistucarū pondere stagnantibus paludosisq; ripis impegerunt: quarum multas vidimus, dum fundamentis curia iaciendis, altè humus effoderetur. Hæc igitur ripa Arci adiecta Werp & posterius consuetudine mollius indicante Werff ex re ipsa vocabatur. Paulatim autem crescente hominū multitudine, necesse fuit ad hanc ripam ita comparata, plusculum loci adiucere, quo hominibus ad habitandum extra arcem locus daretur. E stagnis igitur & paludibus aquas in canales nauium capaces corriuarūt, quo humus desiccata, tum hominibus habitandi locum ampliore, tum pecori pascua præberet sicciora. Hinc factum, ut quod Arci erat adiectum, ad ripam Atuaticorum vocaretur, id est Antwerp. Ac deinde breuius Antwerp. Post cum accessio hæc magnitudine & numero hominum longè arcē superaret, Arcem quidem Borgt totam verò urbē Antwerp nominarunt. Manet tamē hactenus arcii ius primogenitum, adeo, ut nemo extra hanc, ciuitate donetur, nemo extra hanc, morti adiudicetur. Atq; hæc quidem sufficere videntur, ad antiquum urbis situm, & duplex nomen ANTVERPIAM & ATWATICVM & Ambiuaritorum municipium rudi quasi Minerua depingendum. Reliquum nunc est, urbem ut ipsam ingrediamur, quod dum facimus, à rebus sacris, enarrationem nostram ordiemur.

Primaria Antwerpensis Ecclesia B. Mariae Virginis inscripta, collegiata, nunc Cathedralis est, amplitudine, magnificentiaq; excellens, multis ornamentorum generibus decorata. Cuius eminentior turris campanis destinata, mirabili structura ex candido marmore assabre facta, admirandè altitudinis visitur, alta pedes quadringentos virginis, vnde non tantum sumptuissima Ciuitatis edificia, sed & amoenissimi quaq; versus agri, horti, & prata, etiā ultra Scaldim in Flandria prospiciuntur. Sunt in ea triginta tres campanæ promiscuae magnitudinis, quæ tam consonantem edunt sonum, & diuersas Ecclesiasticas, melodias ita exprimunt, ut ab harmonia musica vix cum distinxeris. Harum campanarum prima tanta est, ut nulla in Belgio sit magnitudine vastior, octo enim pedes capite eius altitudo, septem cum semipede hiatus in diametro Canonici viginti quatuor. Presbyterorum magnus numerus, redditus pacis tempore amplissimi, priuilegia singularia, & immunitates haud contemnenda, praesertim quoad annam & vestigalia. Confraternitates, vi vocant, sex, quas vera pietatis & charitatis exemplaria meritò dixeris. In quadam huius augustissimi fani Capella reuerenter asseruatū fuit præputiū nostri Salvatoris, eò transmissum anno M. C. I. per Illustr. Principem Godefridum de Buillon Lotharingiæ Ducem, & Sacri Imperij Marchionem, electum Regem Hierosolymitanum. Cuius gratia solēni processio quotannis, magna religione celebratur, in honorem Dominicæ circumcisionis, quo nomine etiam Sodalitas quædam instituta est, quæ ex xxij. optimatibus selectissimisq; ciuibus constat, tametsi rem sacrosancta, preciosissima, reliquiarum thesauro, impia ac nefaria iconoclastarum audacia & perfidia anno sexagesimo sexto post sesquimillesimum eam urbem spoliauit. Collegium Canonicorum fundatum anno M. CXXIV. quo tempore est consecrata Ecclesia per Burchardum Episcopum Cameraensem ad D. Michaelis Præpositum. Is duodecim Canonicos instituit, qui postmodum ad viginti quatuor aucti sunt. Nunc loci Decanus Carolus Masius, doctrix & virtutum splendoribus Collegio decori & ornamento est. Ad Cathedram dignitatem hæc Ecclesia electa est anno M. D. LIX. à Paulo, eius nominis Pontifice quarto, qui pio Philippi Regis desiderio satisfaciens, Dioeceses Galliæ Belgicæ, quæ Maiestati suæ parent, cōmodius diuidens, tres Archiepiscopatus, siue Metropoles instituit, Machliniam, Cameracum, Ultraiectum, & tredecim Sedes Cathedrales, quas Metropolitanarum Suffraganeas ordinavit. Ita Antwerpensis Gandensis, Brugensis, Iprensis, Euscodenensis, Ruremundensis Episcopatus Machlinensem Metropolitanam agnoscent. Ex hac ordinatione primus Episcopus Antwerpensis fuit Franciscus Sonnius.

Alter anno M. D. XCV. mense Aprilis in mortuus Lætinus Torrentius, vir mitiore literatura cultissimus, quod publica sua scripta testantur, & politiæ rei prudentia clarissimus. Fræminet quoq; Abbatia Archangeli S. Michaelis, ubi Princeps Antwerpianum appellens diuenter assolet, olim Marti dedicata, ac prima pastoribus populi sedes. In Ecclesia iuxta maius altare sepulta est Isabella de Bourbon de pôsara Carolo de Charlois, qui postremus Burgundia Dux fuit, Mortua inibi anno M. CCC. LXV. ut regale ipsius Epitaphium monstrat. Ecclesiam fundauit celeberrimi nominis prælatus Norbertus Comitis Palatini in Picardia & Dioecesi Laonensi Filius. Anno M. CXXIV. cuius seriem historia Norberti carmine Abbatia eiusdem muro adfixa explicat. Eodem igitur tempore Monasterium hoc, quo Ecclesia B. Virginis augustissima, erexitur. Cum enim Norbertus ille, qui & primus ordinem Præmonstratensem cum alibi, tum Antwerpia constituit, Canonis, qui antè ad D. Michaelis diuinis officijs præerant, vel cooptatis, vel si nollent, cum iusta, & quilibet posselicum, reddituumq; portione dimisis, quo vellet, habitatum. Qui ergo emigrarunt Collegium Canonicorum constituerunt & non procul ab ipsa arce Templa huius augusti, quod nunc videmus iecere fundamenta circa aediculam D. Mariæ sacram, à qua toti Templo nomina sunt impertiti.

ANTWERPIA igitur, ut rebus omnibus & necessitatibus voluptatis, seruientibus abundat, sicutiam animæ fo- menta, & Christianæ Religionis exercitia vberim suppeditat. Sunt enim in ea Parochiales aedes quinq; Virorum Monasteria nouem, Fœminarum totidem, Sacella, ut vocat, octo, Hospitalia tria, Dei domus, siue ut vulgo dicunt Ghoshuys, viginti quatuor. Franciscanorum in primis celebre Monasterium, & insigni quondam decoratū Bibliotheca, quæ belicis tumultibus dilaniata & direpta fuit, Carmelitarum præterea & Dominicanorum etiam celebria Monasteria, quorum posteriorum fundatum est anno M. CC. XLIII. Nec silentio prætereundum est insigne Patrum Societatis IESV Collegium, Religiosorum Patrum Capuzzinorum Sodalitium. Porro inter amplissimas, quæ illic videntur aedes duo sunt utriusq; sexus Orphanotrophia perpetuis, à Magnificis viris, admodum liberaliter dotata & redditibus, in quarum una pueri (qui otiosi alioquin videntur in plateis quæritantes, ad omnem nequitiam enutriuntur) iis excentur artibus, quæ ad necessarios hominum usus conducunt. In altera puellarū institutio tan ta diligentia obseruatur, ut spectatissima inde & optimis moribus animum imbuant, manus sic labori adaptent, ut matura iam ætate, quæ domi & foris, in stabilienda re familiari opus sint, affabre calleant, vnde perpetuū ANTWERPIANÆ gloriæ monumentum hoc, ex quo tot domesticarum virtutum seminaria pullulant, dignis celebrantur encomijs. Quod etiam alijs nonnullis Ciuitatibus sic placuit, ut huius laudatissimo exemplo allecti, hanc flagitio,